

bizonyíték helyes mérlegeléséből azonban éppen ennek ellenkezője következik, azaz hogy a fellebbezők piaci magatartását illetően a piacon bizonytalanság állt fenn. A bizonyítékok helyes mérlegelése további bizonyításfelvétel nélkül közvetlenül az irat alapján lehetséges.

Második jogalapjukkal a fellebbezők az engedékenységi iránti kérelmek bizonyító erejének téves értékelését kifogásolják. A második jogalap indokolása két részből áll. Egrészről a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor az engedékenységi iránti kérelmeknek különös bizonyító erőt tulajdonított. A jelen eljárásban irányadó engedékenységi iránti kérelmek esetén olyan kérelmezőkről van szó, amelyeknek hozzáadott értéket jelentő bizonyítékokkal kellett szolgálniuk a Bizottság számára ahhoz, hogy a lehető legnagyobb mértékű bírságcsökkentésben részesüljenek. E helyzet ahhoz vezetett, hogy a kérelmezőkre túlzott mértékű teher hárult, éppen ezért e kérelmeknek nincs különös bizonyító ereje. A Törvényszék az ítéletének indokolásában e körülményre nem tért ki.

Másrészt a Törvényszék nem tisztázta az egyes engedékenységi iránti kérelmek közötti ellentmondást, ami az ítélet hibás és hiányos indokolásához vezetett. Az eljárásban elsőként engedékenységi iránti kérelmet benyújtó fél a fellebbezőket nem a jogsértés résztvevőiként nevezte meg, noha kimerítő vallomást tett, és ezáltal a bírságot teljes mértékben elengedték. A fellebbezőkkel szembeni kifogások az ezt követően engedékenységi iránti kérelmet benyújtó felek nyilatkozatainak alapulnak. Ha éppen a Bizottsággal elsőként együttműködő vállalkozás nyilatkozatának tulajdonítunk különös bizonyító erőt, ezen ellentmondást tisztázni kellett volna.

Harmadik jogalapjukkal a fellebbezők az Alapjogi Chartának és az Emberi Jogok Európai Egyezményének („EJEE”) megsértését kifogásolják. A fellebbezők szerint a felsőbbrendű jogszabályok két tekintetben sérültek. Egrészről a kartell miatti bírságkiszabási eljárásban a hitelesség Törvényszék általi ellenőrzése nem tesz eleget az Alapjogi Charta és az EJEE által a hatékony jogorvoslat vonatkozásában felállított követelményeknek. Ezzel összefüggésben a fellebbezők a Bizottság bírságot kiszabó határozatainak legalábbis a büntetőjoghhoz hasonló jellegére utalnak. Másrészt maga a Bizottság eljárása sem felel meg az EJEE és az Alapjogi Charta előírásainak. Ennek alátámasztása érdekében a fellebbezők előadják, hogy a Bizottság megállapítja a releváns tényállást, elmarasztalja a vállalkozásokat, és végül maga dönt még a szankcióról és annak mértékéről is. Az ilyen eljárás csak akkor lenne elfogadható, ha a Bizottság határozatait a Törvényszék teljes mértékben felülvizsgálná. Amint a harmadik jogalapot alátámasztó első elem keretében kifejtésre került, a Bizottság határozatainak Törvényszék általi felülvizsgálata a nyilvánvaló ellentmondásokra korlátozódik, és maga a Törvényszék közvetlenül nem tesz a tényállásra vonatkozó megállapításokat.

A Hamburgisches Oberverwaltungsgericht (Németország) által 2011. május 31-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem — Atilla Gülbahce kontra Freie und Hansestadt Hamburg

(C-268/11. sz. ügy)

(2011/C 269/43)

Az eljárás nyelve: német

A kérdést előterjesztő bíróság

Hamburgisches Oberverwaltungsgericht

Az alapeljárás felei

Felperes: Atilla Gülbahce

Alperes: Freie und Hansestadt Hamburg

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Úgy kell-e értelmezni az 1/80 határozat⁽¹⁾ 10. cikkének (1) bekezdését,

a) hogy az a török munkavállaló, aki megfelelően engedélyt kapott arra, hogy valamely tagállam területén bizonyos (adott esetben határozatlan), a tartózkodási engedély időtartamát meghaladó ideig keresőtevékenységet folytasson (úgynevezett kiterjesztett hatályú munkavállalási engedély), ezen időszak teljes tartama alatt gyakorolhatja az ezen engedélyből fakadó jogait, amennyiben ez nem ellentétes az állam jogos érdekének — nevezetesen a közrendnek, a közbiztonságnak vagy a közegészségnek — a védelmével,

b) és hogy a tagállam számára tiltott, hogy ezen engedélyt a kiállításának időpontjában hatályos, a munkavállalási engedély tartózkodási engedélytől való függőségét szabályozó nemzeti rendelkezésekre hivatkozva kezdettől fogva megfossa minden hatályától a török munkavállaló tartózkodási jog szerinti jogállása szempontjából (tekintettel a Bíróság C-416/96. sz. El-Yassini-ügyben 1999. március 2-án hozott — az EKG–Marokkó megállapodás 40. cikke (1) bekezdésének hatályához fűződő — ítélete (EBHT 1999., I-1209. o.) összefoglalásának 3. pontjára, valamint indoklásának 62–65. pontjára, továbbá C-97/05. sz. Gattoussi-ügyben 2006. december 14-én hozott — az EK–Tunézia euro-mediterrán társulási megállapodás 64. cikke (1) bekezdésének hatályához fűződő — ítélete (EBHT 2006., I-11917. o.) összefoglalásának 2. pontjára, valamint indoklásának 36–43. pontjára)?

Az e kérdésre adandó igenlő válasz esetén:

2. Úgy kell-e értelmezni az 1/80 határozat 13. cikkét, hogy a „standstill” szabály azt is tiltja a tagállam számára, hogy a rendes munkaerőpiachoz tartozó török munkavállalót jogszabály (a jelen esetben: a 2004. július 30-i Gesetz über den Aufenthalt, die Erwerbstätigkeit und die Integration von Ausländern im Bundesgebiet (a külföldiek szövetségi területen való tartózkodásáról, keresőtevékenységéről és integrációjáról szóló német törvény)) révén megfossa annak lehetőségétől, hogy az 1/80 határozat 10. cikkének (1) bekezdésében foglalt hátrányos megkülönböztetés tilalmának a megsértésére hivatkozzon a korábban számára kiállított, a tartózkodási engedély időtartamát meghaladó időtartamú munkavállalási engedély vonatkozásában?

Az e kérdésre adandó igenlő válasz esetén:

3. Úgy kell-e értelmezni az 1/80 határozat 10. cikkének (1) bekezdését, hogy a hátrányos megkülönböztetés abban szabályozott tilalma semmi esetre sem tiltja a nemzeti hatóságok számára azt, hogy a nemzeti jog alapján a török munkavállaló részére bizonyos időszakra jogalap nélkül kiállított határozott idejű tartózkodási engedélyeket azok érvényességi idejének lejártát követően a nemzeti rendelkezéseknek megfelelően visszavonják azon időszakok vonatkozásában, amelyekben a török munkavállaló a részére korábban megfelelően kiállított határozatlan idejű munkavállalási engedéllyel ténylegesen élve dolgozott?
4. Úgy kell-e értelmezni továbbá az 1/80 határozat 10. cikkének (1) bekezdését, hogy e rendelkezés hatálya kizárólag arra a keresőtevékenységre terjed ki, amelyet a — nemzeti hatóságok által részére megfelelően kiállított határozatlan idejű és tárgyi hatályában nem korlátozott munkavállalási engedéllyel rendelkező — török munkavállaló abban az időpontban folytat, amelyben a más célból kiállított határozott idejű tartózkodási engedélye lejár, és hogy a török munkavállaló ebben az esetben ezért nem tarthat igényt arra, hogy a nemzeti hatóságok további tartózkodását — adott esetben az álláskereséshez szükséges időbeli megszakítást követően — e keresőtevékenység végleges befejezését követően is engedélyezzék egy új keresőtevékenység folytatása céljából?
5. Úgy kell-e értelmezni továbbá az 1/80 határozat 10. cikkének (1) bekezdését, hogy a hátrányos megkülönböztetés tilalma (csak azt) tiltja a fogadó tagállam nemzeti hatóságai számára, hogy a rendes munkaerőpiachoz tartozó török munkavállalóval szemben, akinek a tagállam valamely keresőtevékenység folytatásával összefüggésben eredetileg a tartózkodásával összefüggő jogoknál szélesebb körű jogokat biztosított, az utólag kiállított tartózkodási engedély lejártát követően kitoloncolási intézkedéseket foganatosítsanak, amennyiben ezen intézkedések nem az állam jogos érdekének védelmét szolgálják, nem kötelezi azonban a nemzeti hatóságokat arra, hogy tartózkodási engedélyt állítsanak ki?

(¹) Az EGK és Törökország közötti társulás fejlesztéséről szóló, 1980. szeptember 19-i 1/80 társulási tanácsi határozat.

A Baranya Megyei Bíróság (Magyar Köztársaság) által 2011. június 3-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem — Mecsek-Gabona Kft. kontra Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél-dunántúli Regionális Adó Főigazgatósága

(C-273/11. sz. ügy)

(2011/C 269/44)

Az eljárás nyelve: magyar

A kérdést előterjesztő bíróság

Baranya Megyei Bíróság

Az alapeljárás felei

Felperes: Mecsek-Gabona Kft.

Alperes: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél-dunántúli Regionális Adó Főigazgatósága

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. A 2006/112 irányelv (¹) 138. cikkének (1) bekezdését akként kell-e értelmezni, hogy a termékértékesítés mentes a HÉA alól, ha a terméket olyan vevő részére értékesítették, aki a HÉA szempontjából egy másik tagállamban az adásvételi szerződés megkötésének időpontjában nyilvántartásba van véve, és a vevő a termékre vonatkozó adásvételi szerződést azzal köti meg, hogy a rendelkezési jog, a tulajdonjog a szállítóeszközökre történő felrakodással egyidejűleg átszáll a vevőre és a vevőt terheli a másik tagállamba történő szállítás kötelezettsége?
2. Elegendő-e az eladó részéről a HÉA mentes értékesítés alkalmazásához az, hogy meggyőződik arról, hogy külföldi honosságú gépjárművek szállítják el az eladott árut, rendelkezik a vevő részéről visszaküldött CMR-vel, avagy meg kell bizonyosodnia arról, hogy az eladott termék az államhatárt átlépte és a közösség területére került elszállításra?
3. Kétségre vonható-e a HÉA mentes termékértékesítés ténye csupán azon az alapon, hogy egy másik tagállam adóhatósága visszamenőleg, a termékértékesítést megelőző időpontra a vevő közösségi adószámát törli?

(¹) A Tanács 2006/112/EK irányelve (2006. november 28.) a közös hozzáadottértékadó-rendszerrel, HL L 347., 1. o.

A Bundesfinanzhof (Németország) által 2011 június 3-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem — GfBk Gesellschaft für Börsenkommunikation mbH kontra Finanzamt Bayreuth

(C-275/11. sz. ügy)

(2011/C 269/45)

Az eljárás nyelve: német

A kérdést előterjesztő bíróság

Bundesfinanzhof

Az alapeljárás felei

Felperes: GfBk Gesellschaft für Börsenkommunikation mbH

Alperes: Finanzamt Bayreuth

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- A 77/388/EGK irányelv (¹) 13. cikke B. része d) pontjának 6. alpontja értelmében vett „befektetési alapok kezelése” értelmezésének tekintetében: csak akkor kellően jellemző és ezáltal adómentes-e valamely befektetési alap harmadik személy kezelésének szolgáltatása, ha